

Magyar Dráma Napja
A színház fantomja
(Beszámoló)

Készítette:
Dionüszosz csapat
Gárdonyi Géza Ciszterci Gimnázium Eger
9.d osztály

Nemrégiben a Gárdonyi Géza színházban jártunk. Egy fantomot kerestünk, ami állítólag valahol az épületben bújt el. Így kezdődött a dolog:

Réges régen, 1904-ben, amikor a színházat építették, egy kóbor fantom elrejtőzött az épülő falak között, hogy menedéket találjon a hideg elől. Az építészeket nem zavarta: bérért dolgoztak, nem az övék az épület. Mikorra felépült, a szellem úgy megszerette az épületet, hogy nem akart belőle kiköltözni. A színészeket nem zavarta, amíg csönben maradt, nem mutatkozott, és nem ijesztette el a nézőket az előadásokról, hanem aztán 2010-ben, a Csörgess meg! című előadás után „Uraságunknak” annyira megtetszett a darab, hogy egész évben csak azt akarta nézni. Mihelyst másik darabot kezdtek el játszani, a fantom elkezdett visítani, így követelve, hogy a díjnyertes darabot játsszák. Az igazgatótársulat összedugta a fejét, és tanakodni kezdtek. Arra az elhatározásra jutottak: el kell hívni egy diákcsoportot, akik felderítik a fantomot, és meggyőzik, hogy a többi előadás is ugyanolyan jó lesz, mint a Csörgess meg!. De ki legyen az? Végül a Gárdonyi Géza Ciszterci Gimnázium 9.d osztályát hívták meg, hogy derítsék fel a fantomot, mielőtt valaki meglátja. Abban állapotok meg, hogy jutalomként egy egész hónapra érvényes színházbérletet kapnak, ha sikerül megnyugtatni a kísértetet, hogy hagyja játszani a következő előadásokat, mint például a Requiem vagy a Güll Baba. Azért a mi iskolánkból választottak kutatócsoportot, mert a színház és az iskolánk neve is Gárdonyi. Ténylegesen a mi osztályunkra pedig azért esett a választás, mert a „9.D” profi a tanárok kiborításában, és aki ki bír borítani egy tanárt, annak egy fantom megnyugtatása semmiség.” Hogy ne legyen feltűnő, az egészet egy vetélkedőnek álcázták a sajtó előtt. Az osztály el is fogadta a meghívást. Sajnos a hír kiszivárgott, és a többi iskola zúgolódni kezdett, hogy ők miért nem vehetnek részt a vetélkedőben. Elvégre milyen vetélkedő az, amiben mindössze egy osztály vesz részt! Az igazgatóság félni kezdett: mi lesz, ha a sok diák megtalálja a fantomot?! Félelmükben nem fognak eljönni az előadásokra, és akkor aztán csődbe megy a színház! Így indult el a nagy fantomvadászat! Mikor beléptünk az épületbe, hatalmas tömeg fogadott. A diákok a tanáraik körül álldogáltak, és halkán beszélgettek. Az Csizmadia Tibor direktor úr óvatosan törölgette a homlokáról az izzadságcseppeket. Lassan felállt az ingtag székre, és csendre intette a gyerektömeget. A diákok elcsendesedtek. Ekkor beszélni kezdett, a színház múltjáról, amikor színészek helyett még a vászonra vetített "hősök"-ben gyönyörködött a mozizásra érkezett tömeg, amikor még gyerekcipőben járt a közös Miskolc-Egri színtársulat, majd az önállósodott Egri Színtársulatról. Ez alatt azon gondolkodott, hogyan válassza szét észrevétlenül a csoportokat, hogy elindulhassanak a lény keresésére. A dolgát nehezítette, hogy nemcsak Egerből, hanem Hevesről, Salgótarjánból és Ózdról is érkeztek csapatok. Végül remek ötlete támadt: A nagy tömegre hivatkozva több részre bontotta a társaságot, és így titokban fokozatosan elkülönítette a fantomvadászokat a többi diáktól. Lassan haladtunk a szűk folyosókon. Óvatosan lépkedtünk, hogy ne legyen nagy zaj. Benéztünk a stúdiószínpadra, ott megtudtuk, hogy milyen könnyen mobilizálható a terem. Így azt reméltük, hogy itt könnyebben megtalálhatjuk rejtőzködőnket Tévedtünk! Kérve lementünk a forgószínpad alá,

és benéztünk a zenei árokba is, de a Fantomnak se híri se hamva nem volt. Már azt hittük, sose találjuk meg, amikor hirtelen kanyart vett a folyosó, és mi kikukucsáltunk a fal mögül. Egy sárgán fénylő kis Fantomot láttunk, aki ott ült a folyosó közepén, ölében egy röplappal a díjnyertes műsorról. Felénk fordult, és bizalmatlanul méregetett. Odaléptünk hozzá, elkezdtük gyözködni, hogy más darabokat is játszhassanak a színészek, de ő az első szó után elkezdett visítani. Félő volt,

hogy az egész diáksereg meghallja, és mind odacsődülnek, és akkor aztán vége a „színháznak”! Szerencsére még időben el bírtuk csendesíteni: ketten befogtuk a száját, egyikünk pedig elmondta a rugkapálózó fantomnak, hogy a többi darab is éppolyan szórakoztató lesz, mint a Csörgess meg!. Nagy nehezen sikerült meggyőznünk. Megbeszéltük a rendezőkkel, hogy megmutatják neki az egyik készülő darab bemutatóját: történetesen a Selyemcipő-ét.

A Fantom megnyugodott, és a bemutató után elhitte nekünk: a színháznak van igaza. Gondolom, ezután a direktor úr is megkönnyebült: nem kell most már rettegnie attól, hogy nem jönnek el a fantomtól féltő emberek. Egyetlen céljuk maradt a rendezőknek: Minél jobb darabokat bemutatni!

A színház szelleme az ókortól a napjainkig kísért. Kísértet járja be a színházat: az alkotás kísértete. A színház az a hely, ahol a szimuláció tökéletessége valósággá válik, és mi épp ezért megyünk oda.